

Палає сонце, і шумить прибій,
Дзвенить у світ народів багатомов'я...
Впадимо ж у побожності святій
Перед її величністю — Любов'ю!

Палає день, мов сон святий, в очах —
Тривогою, мов зірка, неземною,
Коли, непаче в пісню, йде дівча
Уперше на побачення весною.

Іде дівча, не знаючи іще,
Куди веде, в які путі безкраї
Отой урочий, той святковий щем,
Що незбагненно душу огортає.

Іде, незнаним звірившись думкам,
Іде в тривожній та урочій тиші —
Назустріч найріднішим двом рукам,
Назустріч тим вустам, що наймиліші.

Іде дівча, іде в урочу мить,
Іде крізь надвечір'я й передрання,
Щоб знов і знов те диво повторить,
Яке зветься мукою кохання.

Молимося їй! За те, що нас до дна
Наповнює в тривожнім диволеті.
Молимося їй! За те, що є вона
І вічно буде на оцій планеті!

За те, що палить полум'ям надій,
Коли весною оживає квіття...

За те, що ми воскреснемо у ній
Через століття і тисячоліття!

...І в тиші дивовижній буде йти
Нове дівча у подиві німому.
То будем — Ми!
То будем — Я і Ти!
В новім коханні і в житті новому!

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.